

було б задовольняти, забезпечувати, врахувати, охороняти і захищати; і, по-друге, законні інтереси перебувають у невід'ємному взаємозв'язку з правами та обов'язками, адже є тими потребами і прагненнями, задля досягнення яких суб'єкти реалізують свої права та виконують обов'язки. Щодо цивільного процесуального інтересу заявника як учасника справ окремого провадження, то, з огляду на викладене, такий інтерес полягає в прагненні домогтися бажаного для себе процесуального результату – ухвалення рішення суду про задоволення заяви.

Список використаних джерел

1. Чурпіта Г. В. Захист сімейних прав та інтересів у порядку непозовного цивільного судочинства : монографія. Київ : Алерта, 2016. 434 с.
2. Бичкова С. С. Цивільний процесуальний правовий статус осіб, які беруть участь у справах позовного провадження : монографія. Київ : Атіка, 2011. 420 с.
3. Общая теория государства и права : Академический курс в 2-х т. : учеб. для вузов / Отв. ред. М. Н. Марченко. Москва : Зерцало, 1998. Т. 1 : Теория государства / М. И. Байтин и др. 1998. 416 с.
4. Бірюков І. Інтерес і суб'єктивне цивільне право. *Право України*. Київ, 2004. № 8. С. 18–20.
5. Теорія держави і права : навч. посіб. / Упоряд. Л. М. Шестопалова. Київ : Прецедент, 2004. 224 с.
6. Харченко Г. Г. Правова проблематика захисту інтересу в цивільному праві України. *Часопис Київського університету права*. Київ, 2011. № 1. С. 175–179.
7. Свердлов Г. А. Гражданско-правовые способы сочетания общественных, коллективных и личных интересов : учеб. пособ. Свердловск : Свердл. юрид. ин-т им. Р. А. Руденко, 1980. 72 с.
8. Венедіктова І. В. Методологічні засади охоронюваних законом інтересів у приватному праві : монографія. Харків : Нове Слово, 2011. 260 с.

Євченко Вікторія Олегівна,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавр
Навчально-наукового інституту № 2
Національної академії внутрішніх справ

СПІВВІДНОШЕННЯ МЕТОДІВ ПЕРЕКОНАННЯ І ПРИМУСУ В ПРАВОВІЙ ДЕРЖАВІ

Загальновідомо, що існують різні варіанти, як зробити так, щоб одна людина виконала веління іншої. Можна виділити методи:

- правової регламентації та єдино начальства;
- переконання і примусу;
- дозволів і заборон;

– владних велінь і рекомендацій.

Усе ж таки універсальними методами державного управління, застосовуваними в усіх галузях і сферах, на всіх рівнях управління, є переконання і примусу. Примус та переконання відомі з давніх-давен, але не дивлячись на це вони не втрачають свою актуальність. Ці методи, найбільш послідовно реалізуються через механізм прав і обов'язків, підкреслюють владність управління, особливість відносин влади і підлеглості.

Між цими методами існує діалектична єдність, вони носять об'єктивний характер і їх застосування визначається рівнем розвитку суспільних відносин. Але все ж таки, який з методів є ефективнішим у правовій державі? Що може статись, якщо зникне один з цих елементів?

Зі свого боку ефективність методу переконання ніколи не втрачала свого значення. Метод переконання – це вміння схилити суб'єктів правових стосунків до певної діяльності, відповідної їх волі, без силового тиску, розширюючи свободу вибору дій. Він впливає на індивідуальну та групову свідомість, результатом якого є засвоєння та прийняття індивідом певних соціальних цінностей. Застосування різних видів є виховання внутрішньої потреби і стійких навичок належної правової поведінки.

У своєму змісті включає систему різноманітних заходів та прийомів впливу на свідомість людей, а через свідомість – на їх поведінку. Вони мають різноманітні прояви як шляхом словесного впливу, так і через проведення відповідних заходів.

Розрізняються наступні види переконання:

- організація державних і громадських заходів, котрі спрямовані на вирішення конкретних завдань (збори, семінари тощо);
- виховання (правове, моральне та інші);
- роз'яснення завдань державного управління;
- інструктаж осіб підпорядкованого апарату і громадськості з питань найбільш дієвого засобу виконання поставлених завдань;
- заохочення: а) моральне – подяка, нагородження почесним знаком, присвоєння почесного звання і т. д., б) матеріальне – переважно грошові премії, рідше путівки окремим особам або групам осіб та інші;
- критика роботи і поведінки окремих осіб.

Метод переконання як основний метод державного управління в необхідних випадках доповнюється використанням примусу.

Примус зберігає своє значення як у процесі виховання особистості, так і в холі удосконалення суспільних відносин загалом.

Державний примус – різновид примусу, сукупність заходів психічного, фізичного і т. д заходів, що застосовуються уповноваженими суб'єктами у встановленому порядку незалежно від волі суб'єктів застосування в цілях забезпечення громадського порядку та громадської безпеки. Звичайно, що він здійснюється згідно з принципом законності. Його призначення полягає у виправленні та перевихованні правопорушників, профілактиці злочинів та інших правопорушень у суспільстві.

Державний примус поділяється на такі види:

- кримінально-правовий;
- цивільно-правовий;
- адміністративний;
- дисциплінарний.

Найвпливовішим з них можна виділити саме адміністративний. Адже він виступає від імені і в інтересах держави її офіційними представниками, має юридичну форму зовнішнього виразу. Цей особливий вид юридичного примусу застосовується при не виконанні обов'язкових приписів, що виходять від держави в особі її уповноважених органів. У деяких випадках виникає необхідність у примусовому забезпеченні виконання таких велінь. Заходи адміністративного примусу досить численні і різноманітні. Залежно від мети і способу забезпечення правопорядку.

Особливості примусу:

- є більш жорсткий метод впливу права на суб'єктів;
- є другорядним, застосовуваним після переконання;
- здійснюється в особливій процесуальній формі, встановленої у праві;
- виступає не як самоціль, а як засіб виправлення і перевиховання, тобто включає в себе риси переконання правопорушників та інших членів суспільства.

Переконання і примус виступають як двоетапний метод, основний засіб охорони норм права від порушень, досягнення поставлених завдань в узгодженому, розумному поєднанні. Лише в цьому випадку вони будуть дієвими, ефективними.

Буде не правильно вважати, що переконання – компетенція лише громадських організацій, примус – лише держави. Насправді ж заходи переконання, як і заходи примусу, застосовуються з метою охорони норм права від порушень і державними органами, і громадськими організаціями. Однак відмінність полягає в тому, що в першому випадку переконання і примус виступають як принципи права, методи правового регулювання, а в другому – як загальносуспільні, морально-етичні. Особливість державного примусу на відміну від примусу, наприклад, громадської організації, полягає в тому, останнє не потребує правового врегулювання і включає в себе, різні заходи саме громадського впливу, тоді як перше здійснюється на основі відповідних юридичних норм уповноваженим суб'єктом.

Для сучасної України постало нове завдання – встановити правильне поєднання примусових заходів і переконання в праві.